

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.237 van 26 maart 2001
in de zaak A. 76.856/IX-894**

In zake : Eddy BREUGELMANS,
wonende te WESTERLO,
Polderstraat 37

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Eddy BREUGELMANS op 22 december 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het ministerieel besluit van 3 november 1997 waarbij hij van ambtswege uit zijn ambt wordt ontheven;

Gelet op het arrest nr. 72.835 van 30 maart 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 maart 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur A. DE DECKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak samengevat zijn in het arrest nr. 72.835 van 30 maart 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit is verworpen; dat de partijen die uiteenzetting niet betwisten of aanvullen;

2.2. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden besluit steunt op motieven die naar de feiten toe niet correct zijn; dat het middel onder punt 2.1.1. van het arrest nr. 72.835 van 30 maart 1998 overgeschreven is; dat de verwerende partij in dat middel vijf punten van kritiek ontwaard heeft, terwijl ook de Raad van State in het arrest nr. 72.835 die systematisering heeft gevolgd en de

kritiek van verzoeker in de volgende vijf punten heeft gevat :

"(1) dat hij geen gebruiker van drugs is en geen contact heeft met drugs; (2) dat hij geen onderrichter is; (3) dat hij nooit drugs op de werkzetel heeft gebracht; (4) dat hij zeker niet bewust tegen de onderrichtingen heeft gehandeld; (5) dat hij nooit enige daad heeft gesteld die als levensbedreigend naar hemzelve of naar collega's of leerlingen toe kan worden aangemerkt;"

Dat verzoeker die indeling in zijn memorie van wederantwoord niet betwist; dat hij daarin wel nog het volgende preciseert : wat men ook moge verstaan onder de term "onderrichter", de bestreden beslissing heeft het tot twee maal toe over "zijn leerlingen" en dus gaat zij er van uit dat hij lesopdrachten heeft vervuld, maar dat is niet het geval want hij "beschikte niet over eigen leerlingen";

- de verwijzing naar de vrees dat hij zou hervallen wijst erop dat de overheid is uitgegaan van de veronderstelling dat hij drugsgebruiker is geweest, maar dat is niet waar;

- hij heeft nooit daden gesteld die een risico konden betekenen voor de veiligheid van de anderen, dit wil zeggen drugs gebruikt of verspreid.

2.2. Overwegende dat in het arrest nr. 72.835 van 30 maart 1998 (overweging 2.1.2.2 tot 2.1.2.6) vastgesteld is dat verzoeker op 17 november 1996 drugs, met name 1 joint en 1 zakje marihuana, in Nederland heeft aangekocht en dat hij die drugs in zijn bezit had bij een rijkswachtcontrole; dat er ook vastgesteld is dat de omstandigheid dat verzoeker de functie van onderrichter in de Koninklijke Technische School bekleedde een belangrijk gegeven vormde voor het beoordelen van de tuchtinbreuk en dat uit de door de verwerende partij voorgelegde gegevens bleek dat

verzoeker, hoewel hij sinds juni 1996 niet meer belast was met de eigenlijke lesopdracht, toch nog tewerkgesteld was in omkaderende taken waarbij hij, voorlopig tewerkgesteld in de loods vliegtuigen, materieel uitleende aan leerlingen en hen hielp bij het maken van keuzes en de administratieve verwerking van de uitgeleende materialen zodat hij uit dien hoofde terecht als "onderrichter" was aangewezen; dat er vervolgens vastgesteld is dat langs verschillende wegen het leger zijn personeel ter kennis had gebracht en dat verzoeker ook terdege kennis had van het feit dat het bezit van verdovende middelen als een ernstig feit moet worden beschouwd dat niet overeen te brengen is met de staat van militair en dat in principe de verwijdering van de betrokken militair uit de krijgsmacht tot gevolg zal hebben, terwijl de vraag of verzoeker al dan niet bewust de instructies overtreden heeft ter zake van geen belang is; dat er tenslotte uiteengezet is dat de vereiste maximale operationaliteit en permanente paraatheid van de krijgsmacht een hoge waakzaamheid en een specifieke houding van de personeelsleden veronderstelt zodat de verantwoordelijkheden niet onterecht konden uitgaan van het standpunt dat te allen prijze moet voorkomen worden dat er zich feitelijkheden voordoen die levensbedreigend kunnen zijn;

2.3. Overwegende dat de Raad van State de uiteenzetting uit het arrest nr. 72.835, waarin hierboven een samenvatting is gegeven, volledig bijvalt en, nu voor de bespreking van de gegrondheid van het middel, overneemt; dat, voor zoveel als nodig, nog vastgesteld wordt enerzijds dat het dossier aantoont dat verzoeker, hoewel hij op dit ogenblik van de bestreden beslissing geen specifieke lesopdracht vervulde en in die zin geen eigen leerlingen meer onder zijn hoede had, toch nog altijd tewerkgesteld was in het magazijn, met de opdracht om daar materieel uit te lenen aan leerlingen en hen dienaangaande te begeleiden, dat er

dus nog altijd een relatie met leerlingen aan de orde was zodat de verwerende partij hem terecht kon aanwijzen als een onderrichter -trouwens een titel die geen specifieke lesopdracht veronderstelt en die ook niet beantwoordt aan een specifieke plaats op het personeelskader- en anderzijds dat de bestreden tuchtstraf opgelegd is voor het bewezen feit van een eenmalig bezit van drugs door een onderrichter van de Koninklijke Technische School zodat de overwegingen met betrekking tot een mogelijk hervallen en de risico's die verzoeker kan vormen voor zijn omgeving bijkomende preciseringen zijn die niet zonder meer als onjuist of onredelijk afgedaan kunnen worden en die trouwens niet echt betrekking hebben op feitelijke gegevens waarop de tuchtstraf steunt;

2.4. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de evenredigheid tussen de gepleegde feiten en de opgelegde sancties betwist; dat het middel onder punt 2.2.1. van het arrest nr. 72.835 van 30 maart 1998 overgeschreven is; dat, samengevat, verzoeker de strikte zienswijze die de verwerende partij voor zijn geval gehuldigd heeft, plaatst tegenover zijn wijze van dienen in het leger die de feiten, voor zover ze bewezen zijn, doet verworden tot een incident, waarin zelfs de rol van verzoeker onduidelijk is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog benadrukt dat de verwerende partij geen acht geslagen heeft op de concrete omstandigheden waarin de feiten gekaderd moeten worden, te weten dat er slechts een kleine hoeveelheid drugs bij hem is gevonden en dat het alleen maar ging om drugsbezit, zonder verband met drugsgebruik of drugshandel en daarenboven buiten de werkomstandigheden, zodat er geen

veiligheidsrisico kan bestaan noch enig gevaar voor beïnvloeding van leerlingen en dat dus het belang van de dienst geenszins in het gedrang is gebracht;

3.3. Overwegende dat ook met betrekking tot dit middel de Raad van State de beoordeling gegeven in de overwegingen 2.2.2.1. tot 2.2.2.3. van het arrest nr. 72.835 volledig bijvalt en nu, voor de beoordeling van de gegrondheid van het middel, overneemt; dat, samengevat, daar gesteld is dat de krijgsmacht bij het verbreken van een dienstverbintenis zeker oog moet hebben voor de situatie van de ambtenaar maar niet minder voor het belang van de dienst waarvoor zij moet waken, zodat de marginale toetsingsbevoegdheid waarover de Raad van State beschikt met inachtneming van de op het dienstbelang betrekking hebbende gegevens uitgeoefend moet worden, dat het aanvaardbaar is dat de krijgsmacht zich streng opstelt tegenover drugsgebruik en dat alle militaire overheden die in de tuchtzaak van verzoeker zijn opgetreden de gepleegde feiten als zeer ernstig hebben bestempeld en als niet te verzoenen met de hoedanigheid van onderofficier, terwijl er ook concreet rekening gehouden is met de individuele situatie van verzoeker en terwijl de seponering van het betreffende strafonderzoek het opleggen van een zeer zware straf niet in de weg staat; dat het besluit van die afweging dan is dat de minister "in deze zaak zeer streng" is maar dat zijn oordeel daarom nog niet kennelijk onredelijk is, zodat de Raad van State, binnen het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid ter zake, de opgelegde straf niet in wanverhouding tot de gepleegde feiten kan bevinden;

3.4. Overwegende dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet in de weg staan dat het aan verzoeker ten laste gelegde feit -het eenmalig bezit van verboden middelen- bewezen is; dat de principieel zeer strenge positie die de verwerende partij inneemt met

betrekking tot de problematiek van verboden verdovende middelen in het leger niet kennelijk onredelijk is, inzonderheid wanneer men acht slaat op de specificiteit, naar aard en opdracht, van het korps; dat die zeer strenge opvatting bovendien, als beleidslijn, in alle duidelijkheid bekendgemaakt was en dat verzoeker ze ook kende; dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoeker in het kader van haar strenge beleidslijn heeft geplaatst; dat zij met name heeft vastgesteld dat verzoeker als onderofficier-onderrichter in de Koninklijke Technische School een voorbeeldfunctie vervulde en dat zij ook geoordeeld heeft dat zijn goede staat van dienen de ernst van de inbreuk niet kan verminderen en het geschokte vertrouwen niet kan wegnemen; dat ook die argumentatie niet onredelijk is;

Overwegende, in die omstandigheden, dat verzoeker niet aantoont dat de opgelegde tuchtstraf kennelijk onredelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring en van de vordering tot schorsing, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zesentwintig maart 2000 en een, door
de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.